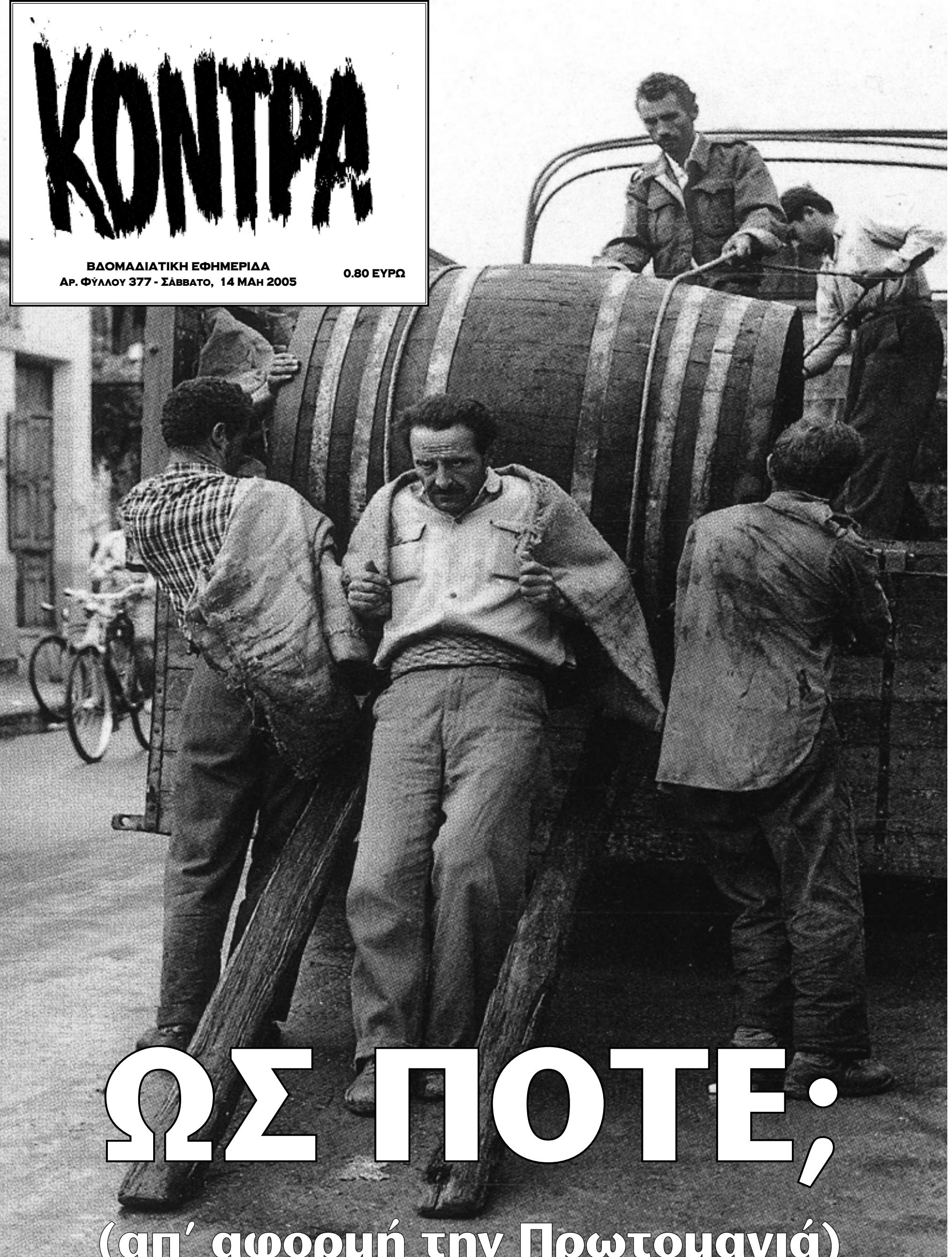

ΚΟΝΤΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 377 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 14 ΜΑΐ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

ΩΣ ΠΟΤΕ,
(απ' αφορμή την Πρωτομαγιά)

Ως πότε;

Ηταν θλιμένη (και) η φετινή Πρωτομαγιά. Οχι (μόνο) γιατί παραγκωνίστηκε κατά δέκα μέρες από το ορθόδοξο Πάσχα, αλλά γιατί δεν υπήρξε τίποτα που να μας κάνει πιο χαρούμενους, πιο αισιόδοξους σε σχέση με πέρυσι. Λες και ο χρόνος δεν κύλησε. Λες και τα ρολόγια έμειναν ακίνητα.

Τίποτα, όμως, δεν έμεινε ακίνητο. Τίποτα δεν μένει ακίνητο ποτέ. Όλα αλλάζουν. Πολλά άλλαξαν μέσα σ' αυτό το χρόνο. Κι αν βάλουμε ως σημείο αναφοράς την εργατική τάξη, πολλά άλλαξαν σε βάρος της. Η ανεργία αυξήθηκε, η ακρίβεια θερίζει και τα μεροκάματα μένουν παγωμένα, η κεφαλαιοκρατία με την κυβέρνησή της ετοιμάζουν τη μεγάλη ανατροπή στις εργασιακές σχέσεις, το ασφαλιστικό μπαίνει και πάλι στην κλίνη του Προκρούστη.

Για κάποιους από μας η φετινή Πρωτομαγιά στο Πέραμα ήταν μια ανάσα. Μια ανάσα που την ρουφήζαμε αχόρταγα και μας αναζωγόνισε. Δεν πάθαμε παράκρουση, όμως. Ούτε τυφλωθήκαμε. Ξέρουμε πολύ καλά, πως αυτή η τόσο σημαντική εκδήλωση δεν αγκάλιασε το σύνολο της εργατικής τάξης, ούτε καν την πλειοψηφία των εργατών της Ναυπηγεπισκευαστικής Ζώνης, που ήταν οι οικοδεσπότες μας. Οπως δεν την αγκάλιασαν και οι διάφορες κομματικές φιέστες που στήθηκαν, που μπορεί συνολικά να είχαν περισσότερο κόσμο απ' αυτόν που μαζεύτηκε στο Πέραμα, ήταν και πάλι φανερό, όμως, ότι δεν αφορούσαν την εργατική τάξη, αλλά τις κομματικές και συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες.

Δεν περιμέναμε να γίνει τίποτα το διαφορετικό. Γιατί το ζήτημα δεν είναι ποιος και πώς καλεί την εργατική τάξη, αλλά σε τί κατάσταση βρίσκεται η ίδια η εργατική τάξη. Ποια είναι τα κουράγια της, τι αντιστάσεις αναπτύσσει, αν αισιοδοξεί ή είναι βουτηγμένη στην απογοήτευση. Πρέπει να είναι κανείς εντελώς εκτός πραγματικότητας για να υποστηρίξει πως η κατάσταση στο εργατικό κίνημα είναι καλή. Οχι, είναι κακή και δεν ξέρουμε αν υπάρχει περιθώριο να γίνει χειρότερη.

Ας μη διαβαστεί αυτό σαν κίρυγμα απογοήτευσης και αποστράτευσης. Τούτη η εφημερίδα και η συλλογικότητα που την εκδίδει έχουν κατηγορηθεί μόνο για υπεραισιοδοξία. Δεν μας αντιστοιχεί, όμως, τέτοιες μέρες, να παραμυθιάζουμε τον κόσμο με ταρατατζούμενα και εγερτήρια σαλπίσματα. Είναι για μας (και) μέρες περισυλλογής. Μέρες ταξικού απολογισμού, που αποτελεί πάντοτε τη βάση για κάθε νέο ξεκίνημα.

Εμείς θέτουμε το ερώτημα: «ως πότε;». Είναι δουλειά της εργατικής τάξης και όχι δική μας να δώσει την απάντηση. Εμείς για ένα μπορούμε να δεσμευτούμε. Οτι θα είμαστε πάντοτε παρόντες, ενεργοί, μάχιμοι. Θα ξεσκεπάζουμε κάθε πτυχή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Θα κάνουμε ζύμωση με βάση τις επαναστατικές ιδέες. Θα είμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε κίνημα, σε κάθε αγωνιστή, σε κάθε σκίτημα. Δεν μπορούμε, όμως, να υποκαταστήσουμε την εργατική τάξη. Δεν σπρώχνουμε στην «ανάθεση». Δεν ζητούμε να μας αναθέσει η εργατική τάξη να την εκπροσωπήσουμε. Πρέπει η ίδια να πάρει την υπόθεσή της στα δικά της χέρια.

Πρωτόγνωρα αισθήματα προκάλεσε σε όλους μας η συναυλία του Βαγγέλη Κορακάκη και των άξιων μουσικών του στη Ναυπηγεπισκευαστική Ζώνη του Περάματος, την επέτειο γιορτασμού της Πρωτομαγιάς. Ήταν η μέρα, ήταν το επιβλητικό βιομηχανικό τοπίο, ήταν η μνήμη των κατακρεούργημάνων εργατών που έχουν ποτίσει με το αίμα τους τη Ζώνη ήταν η ανιδιοτελεία και η συγκίνηση των ιδιων των μουσικών, που έφτιαξαν ένα ανεπανάληπτο κλίμα. Μπράβο στον Κορακάκη

■ Ψιχαλίζει

«Με ρωτάτε, αν πρέπει να δέσεις στη ζυγαριά να υπερασπιστείς το Σύνταγμα ή να χάσεις χρήματα. Με συγχωρείτε πάρα πολύ - από έναν πολιτικό και μάλιστα από τον Πρ. Παυλόπουλο, η μόνη απάντηση που μπορεί να σας δοδεί είναι ότι το Σύνταγμα είναι υπεράνω όλων. Και μάλιστα υπεράνω των χρημάτων» (Πρ. Παυλόπουλος, «Βήμα της Κυριακής», 27.3.05).

«Όπως είναι γνωστό, έχει δρομολογηθεί η σχετική συζήτηση. Κι η συζήτηση αυτή δια καταλήξει, χωρίς να χαδεί ούτε ένα ευρώ. Δεν πρόκειται να διγεί η διαφάνεια, από την στιγμή κατά την οποία η Επιτροπή αποδέχεται ότι το Σύνταγμά μας και επομένως η δεμελιώδης αρχή της διαφάνειας που καθιερώνει το άρθρο 14 παρ. 9 είναι απολύτως συμβατό με την κοινοτικό δίκαιο» (Πρ. Παυλόπουλος, SKY Radio, 4.5.05).

Εφαγε το φτύσιμο με το καντάρι, αλλά αυτός επιμένει ότι ψιχαλίζει.

■ Εικόνισμα

Έχει πάντως και ένα δίκιο ο Παυλόπουλος. Το Σύνταγμα δια παραμείνει αλώβητο σαν... αβλαβές εικόνισμα. Μολονότι σε όλα τα επίσημα έγγραφα της Κομισιόν υπάρχουν αναφορές σε ασυμβάτοτητα του Συντάγματος με το κοινοτικό δίκαιο, ο επίτροπος Μακ Κρίβι, ενεργώντας πολιτικά, δεν απαιτεί «εδώ και τώρα» αναδεώρησή του. Επιτρέπει στους... Μαμελούκους να διατηρήσουν το Σύνταγμά τους, φτάνει να καταργήσουν τους εκτελεστικούς νόμους. Κρατήστε το, αν δέλετε, φτάνει να είναι ανενεργό, είναι το μήνυμα του Επιτρόπου, στο οποίο σπεύδει να προσαρμοστεί η κυβέρνηση, αφού κατέγραψε μια μεγαλοπρεπή ήττα. Οσο για το ΠΑΣΟΚ, έχει βγει πρωταθλητής σε ευρωδουλεία, προκειμένου από τη μια να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα που το στήριζαν και το στηρίζουν και από την άλλη να εκμεταλλευτεί την πολιτική γκάφα της ΝΔ.

■ Μούγκα

Και σε κάτι ακόμα έχει δίκιο ο Παυλόπουλος. Η επίτροπος Χούμπνερ απαιτεί από το ελληνικό κράτος να επιστρέψει στα κοινοτικά ταμεία κονδύλια ύψους 1,3 δισ. ευρώ, για κακοτεχνίες και άλλες λαμογιές

■ Νόμιμη άμυνα

Η φωτογραφία του αμερικάνου πεζοναύτη που εκτελεί με μια σφαίρα στο κεφάλι έναν Ιρακινό την ώρα που αυτός προσεύχεται γονατιστό στο Τζαμί έκανε το γύρο του κόσμου, προκαλώντας οργή και αγανάκτηση. Αυτό, όμως, δεν αφορά ούτε την αμερικανική κυβέρνηση ούτε τους διοικούντες τον κατοχικό στρατό. Η διοίκηση του Σώματος Πεζοναυτών έβγαλε το πόρισμά της, με το οποίο αδωνώσε τον στρατιώτη, επειδή αυτός βρισκόταν σε νόμιμη άμυνα. Ποια ήταν η απειλή στην οποία αμυνόταν ο πεζοναύτης; Μα η ίδια η ύπαρξη του Ιρακινού. Οπως ήταν η πόρισμα, «δόδηκε ιδιαίτερη προσοχή στην ψυχολογική επίδραση που έχει στους στρατιώτες την τακτική του εχδρού, που συχνά υποκρίνεται ότι έχει πεδάνει για να επιτεθεί μετά! Κάθε κατοχικό στρατιώτης, λοιπόν, έχει το δικαίωμα να αποφαίνεται αν ένας Ιρακινός που προσεύχεται στο Τζαμί ή που κοιμάται στο κρεβάτι του είναι επικίνδυνος, να δεωρήσει ότι βρίσκεται σε άμυνα και να πατήσει τη σκανδάλη.

■ Συμβαίνουν και αλλού

Στην Ελλάδα έχουμε τη σύγκρουση με την Κομισιόν στο ζήτημα του βασικού μετόχου, που αποτελεί συνταγματική επιταγή, η οποία έληξε με την κατά κράτος υποχώρηση της κυβέρνησης Καραμανλή. Στην Πολωνία σπεύδουν να διευδήσουν μόνοι τους τα πράγματα, πριν φτάσουν σε σύγκρουση με την Κομισιόν. Το Συνταγματικό Δικαστήριο της χώρας διαπίστωσε ότι υπάρχει ασυμβίβαστο μεταξύ του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης και του Συντάγματος της χώρας. Και αποφάσισαν, όχι φυσικά να μην εφαρμόσουν τις διατάξεις του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, αλλά να τροποποιήσουν το Σύνταγμα, ώστε να γίνει συμβατό με την καταστατική ευρωρύθμιση. Τόσο απλά...

■ Πρωτομαγιά στο Πέραμα

Με αλληλεγγύη και αξιοπρέπεια

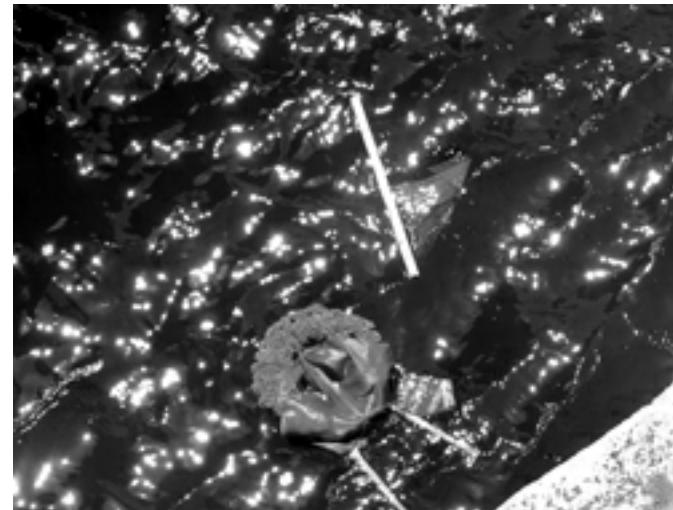

Ηταν μια πρωτόγνωρη εμπειρία αυτή που γνώρισαν οι περισσότεροι από 1000 διαδηλωτές που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της «Επιτροπής Πρωτομαγιάς 2005» και πήραν μέρος στις εκδηλώσεις που κορυφώθηκαν στο Πέραμα, στην καρδιά της Ναυπηγεσπεικούστικης Ζώνης. Ιδιαίτερα για τους 300 «γενναίους», που έκαναν πεζή τη διαδρομή από το σταθμό του Ηλεκτρικού στον Πειραιά μέχρι τη Ζώνη.

Λιμάνι, Δραπετσώνα, Ταμπούρια, Κερατσίνι, Πέραμα, μια διαδρομή γύρω στα 7 χιλιόμετρα μέσα από τις φτωχογειτονίες του Πειραιά, με τις σημαίες να ανεμίζουν, τα πανό όρθια κάντρα στον άνεμο και τα συνθήματα να δονούν την ατμόσφαιρα ακόμα και στα ερημικά σημεία της διαδρομής. Κι από πίσω τα γουρούνια να λαχανίζουν αλλά να μην αφήνουν ούτε στημή την πορεία. Μοτσικλέτες, ασφαλίτικα, περιπολικά, κλούβες με ΜΑΤάδες, σε έναν τεράστιο σχηματισμό στην ουρά της πορείας. Για να δείχνουν κι αυτοί με τον τρόπο τους ότι «κάτι επικίνδυνο» σηματοδοτεί αυτή η πορεία. Κι ας μην είχε κανείς τη διάθεση να κάνει τίποτα το διαφορετικό απ' ό,τι προβλέπει μια τέτοια πορεία.

Την ίδια στιγμή που η κατάσταση στην Παιδεία -και στην περίπτωσή μας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση- έχει κακοφορμίσει λόγω της εξευτελιστικής χρηματοδότησης (φέτος υπήρξε και περαιτέρω μείωση με εγκύκλιο του υφυπουργού Δούκα), της αδυναμίας κάποιων Πανεπιστημίων να ανταπεξέλθουν ακόμη και στις στοιχειώδεις λειτουργικές τους δοπτάνες, του αλισβερισιού καθηγητών, Τμημάτων και Πανεπιστημίων με τις επιχειρήσεις, της πρωθυπουργού μιας σειράς νομοθετημάτων που απαξιώνουν τα πτυχία, που υποβαθμίζουν τα Πανεπιστήμια σε μεταλυκειακά ιδρύματα τριετούς διάρκειας που θα παράγουν μισοκαταρτισμένους απασχολήσιμους, των δηλώσεων και ενεργειών των εκπροσώπων των δυο κομμάτων εξουσίας, που συναγωνίζονται σε αντιδραστικότητα και αμφοραλισμό, είναι τουλάχιστον αφελές να θεωρούμε ότι η αξιολόγηση (και μάλιστα από τους μηχανισμούς αυτών που είναι υπεύθυνοι για όλα τα παραπάνω) θα αποτελέσει το φάρμακο.

Γιούλα Γκεσούλη

ηνος από εργάτες της Ζώνης και τα κομματόσκυλα του Περισσού, που κυλοφόρησαν στη Ζώνη μια εμετική ανακοίνωση, στην οποία μιλούσαν για προβοκάτορες που καίνε το Πολυτεχνείο, ασφαλίτες και «καλό παιδιά της εργοδοσίας». Ενοχλήθηκαν σφόρδρα και αυτοί, γιατί θέλουν να έχουν μονοπάλιο κάθε κινητοποίηση και να μη ξεφεύγει κανένας από το ρεφορμιστικό μαντρί τους.

Σε πείσμα όλων αυτών η πορεία έγινε και σηματοδότησε κάτι διαφορετικό στο φετινό γιορτασμό της Πρωτομαγιάς. Γιατί ήταν μια πρωτοβουλία που ζεκί-

και να ενσωματωθούν και οι τελευταίοι που έρχονταν για την πορεία και ομέσως μετά το τελευταίο χιλιόμετρο για τη Ζώνη. Περνώντας μέσα από τα βιομηχανικά κτίρια οι διαδηλωτές έφτασαν στη θάλασσα και σχημάτισαν ένα Π. Ήταν η ώρα να αποτιθεί φόρος τιμής στους δολοφονημένους συντρόφους, στους εργάτες που θυσιάστηκαν στο βωμό της κεφαλαιοκρατικής ασυδοσίας. Λίγα λόγια γεμάτα συγκίνηση από τους συναδέλφους τους, ένα στεφάνι με κόκκινα γαρύφαλλα και μια σημαία πέρφτουν στα βρόμικα νερά. Κοιτάζεις γύρω και βλέπεις ανθρώπους να σκουπίζουν τα μάτια τους. Κι ύστερα ένα μουρμουρητό από εκατοντάδες στόματα, που συνεχώς δυναμώνει... «Επέσατε θύματα, αδέρφια εσείς...».

Επιστροφή στην εξέδρα-τσαντή που είχαν στήσει μόνο τους οι μεταλλεργάτες. Σύντομοι χαιρετισμοί από τους διοργανωτές και εκπροσώπους των συλλογικοτήτων που συμμετείχαν και ομέσως μετά το λόγος στον Βαγγέλη Κορακάκη και το συγκρότημά του. Ένα τηλεφώνημα από ανθρώπους που δεν γνώριζε πρωταρχικά ήταν αρκετό. «Κάνουμε Πρωτομαγιά στη Ζώνη και θέλουμε να παίξεις». «Έρχομαι...». Ο ίδιος ο Κορακάκης, άνθρωπος με μια σεμνή διαδρομή στο λαϊκό τραγούδι, ήταν φανερά συγκινημένος. Αυτή τη φορά μίλησε λίγο περισσότερο απ' όσο το συνηθίζει. Γιατί διούλεψε κι αυτός στο Πέραμα κι είναι αυτός ο τόπος μια από τις πηγές της έμπνευσής του. «Οποτε με χρειαστείτε θα ξανάρθω» ήταν τα τελευταία λόγια του, όταν αποχαιρέτισε και έφυγε σεμνός όπως ήρθε, όπως έπαιξε, όπως μια διασκέδαση. Είχαμε πολλά χρόνια να πούμε Πρωτομαγιά «και του χρόνου». Φέτος το είπαμε και το χαρήκαμε.

■ Από την Επιτροπή Συνταγματικών Δικαιωμάτων Μελών του ΔΣΑ

Επιστημονική ημερίδα για τη «Συλλογική Ευθύνη»

Μια πολύ ενδιαφέρουσα μημερίδα, με θέμα «ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ: η ανατροπή στη δικαιοσύνη - η ποινικοποίηση του φρονήματος», οργάνωσε χθες στην αίθουσα τελετών του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνας η Επιτροπή Συνταγματικών Δικαιωμάτων Μελών του ΔΣΑ. Εισηγητές ήταν η Ιφρένεια Καμπού, πανεπιστημιακός από τη Θεσσαλονίκη, ο βουλευτής Φώτης Κουβέλης (έχει διατελέσει και πρόεδρος του ΔΣΑ), ο γνωστοί δικηγόροι Δημήτρης Μπελαντής, Σπύρος Φυτράκης και Τασία Χριστοδουλοπούλου, με συντονιστή τον Κώστα Παπαδάκη, εκπρόσωπο της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων στο ΔΣ του ΔΣΑ.

Η ύλη της «Κ» κλείνει, ως γνωστόν, πολύ νωρίτερα και έτσι δεν έχουμε ρεπορτάζ από την ημερίδα. Ελπίζουμε οι εισηγήσεις και παρεμβάσεις να απομαγνητοφωνηθούν και να κυκλοφορήσουν σε μια ανεξάρτητη έκδοση, γιατί το θέμα είναι ιδιαίτερα καυτό και επίκαιρο, αφού βαίνει προς το τέλος της η δεύτερη δίκη για την υπόθεση του ΕΛΑ, στην οποία επιχειρείται να εφαρμοστεί για δεύτερη φορά η ναζιστική έμπνευσης αρχή της συλλογικής ευθύνης

σε βάρος των Χρ. Τσιγαρίδα, Κ. Αγαπίδη, Α. Κανά και Ειρ. Αθανασάκη, οι οποίοι, ως γνωστόν, έχουν καταδικαστεί ήδη σε 1174 χρόνια φυλακή ο καθένας, χωρίς κανένα στοιχείο σε βάρος τους. Το έκτακτο τρομοδικείο έκρινε ότι υπήρ-

ξαν μέλη του ΕΛΑ (γεγονός που έχει αποδεχτεί ο Τσιγαρίδας και έχουν αρνηθεί οι θεναράρι οι άλλοι τρεις) και με βάση την κρίση τους καταδίκασε για απλή συνέργεια σε όλες τις ενέργειες του ΕΛΑ.

Αυτή η απόφαση άνοιξε

καινούργιους ορίζοντες για τις δικαιοτικές αποφάσεις στις δίκες πολιτικής σκοπιμότητας, ανατρέποντας εκ θεμελίων τα ισχύοντα στο αστικό ποινικό σύστημα. Υπάρχει, βέβαια, μια εύκολη απάντηση που λέει: Και τί θέλατε να γίνει; Ετσι θα φερθεί η αστική τάξη στους πολιτικούς της αντιπάλους. Γιατί να διαμαρτυρόμαστε;

Δεν είναι, όμως, έτσι. Τα πολιτικά δικαιώματα της αστικής δημοκρατίας δεν είναι δωρεά προς τους πολίτες της. Εχουν κατακτηθεί με ογώνες και αίμα των λαών. Οι μάχες δίνονται σε όλα τα επίπεδα. Και στο δρόμο και στα δικαστήρια. Αν αρχίσουμε να εκχωρούμε τα πολιτικά δικαιώματα, τότε πρέπει να παραιτηθούμε από πολλές μορφές ογώνα. Η πολιτική σκοπιμότητα πρέπει να καταδειχτεί και σ' αυτό το επίπεδο. Και τετοιες εκδηλώσεις έχουν τη δική τους συνεισφορά στο άνοιγμα του κινήματος αλληλεγγύης σε ευρύτερα ακροατήρια. Ο νομικός και ευρύτερα ο αστοφιλελεύθερος κόσμος, που λούφαξε τρομαγμένος μπροστά στη λαϊλατά της τρομούστεριάς και κάνει πως δεν βλέπει τα τερατουργήματα που συντελούνται πρέπει να αναγκαστεί να πάρει θέση.

βριανή Επανάσταση, την ανακήρυξή τους σε Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες, τη σύναψη συμφωνίας με τη σοσιαλιστική Ρωσία κι ύστερα την άγρια αντεπανάσταση, τη νίκη της πάνω στο εξεγερμένο προλεταριάτο και την εγκαθίδρυση ναζιστικών καθεστώτων. Το 1926 στη Λιθουανία και το 1934 στην Εσθονία και τη Λετονία. Κι ύστερα, τα νέα αντιφασιστικά κινήματα στα τέλη της δεκαετίας του '30, που οδήγησαν στην ανατροπή των ναζιστικών καθεστώτων και την εγκαθίδρυση της σοβιετικής εξουσίας το καλοκαίρι του 1940 και την είσοδο στην ΕΣΣΔ ύστερα από δημοψηφίσματα. Την κατάκτηση από τα γερμανικά στρατεύματα στη συνέχεια και την εκ νέου απελευθέρωσή τους από τον κόκκινο στρατό το καλοκαίρι του 1944, που οδήγησε στην επανένωσή τους με την ΕΣΣΔ.

Τα πεδία που επιλέγει η σύγχρονη αστική τάξη για να αναπτύξει τον ιστορικό αναθεωρητισμό δεν είναι τυχαία. Αν τα δουύμε ένα πρός ένα, αφορούν όλα περιόδους στις οποίες πρωταγωνίστησε το προλεταριάτο (με ή χωρίς δική του εξουσία). Πρόκειται για ιστορικά γεγονότα που αφορούν τη «συγχώνευση» του προ-

Πέτρος Γιώτης

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ «Κ»

Ημημειώδης τανία του Τζίκα Βερτόφ «Ο άνθρωπος με την κινηματογραφική μηχανή» (βουβή, παραγωγής 1929) θα παρουσιαστεί απόψε στην «Κόντρα», με τη συνοδεία ζωντανής μουσικής από το πειραματικό ηλεκτρονικό σχήμα «Free Piece Of Tape». Πρόκειται για ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον πείραμα, καθώς μια σύγχρονη μουσική ομάδα θα «ντύσει» ηχητικά μια βουβή τανία του 1929 της σοβιετικής πρωτοπορίας εκείνης της εποχής.

Επειδή ο χώρος της «Κ» δεν είναι μεγάλος, όσοι θέλετε να παρακολουθήσετε την προβολή φροντίστε να προσέλθετε έγκαιρα. Ήρα έναρξης 10 το βράδυ και η είσοδος, όπως πάντοτε, ελεύθερη.

Την ουρά στα σκέλια η κυβέρνηση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

μπτορούσε να το σέρνει δυοτρία χρόνια στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο και στο μεταξύ να έχει στρώξει τον Μπόμπολα έξω από το εκδοτικό παιχνίδι και να στριμώξει τους άλλους μιντιάρχες. Το ΠΑΣΟΚ

τη βγάζει καθαρή, γιατί οι βαρόνοι τα είχαν βρει μαζί του. Μπορεί ο Βενιζέλος να είχε κάνει τη μαλακία (μαλακία για ένα αστικό κόμμα στην εποχή της μιντιάρχες) να πρωθήσει την αναθεώρηση του Συντάγματος, όμως στη συνέχεια οι Πασόκοι έφτιαξαν ένα νόμο γεμάτο παράθυρα, από τα οποία χωρούσαν να περάσουν ακόμα και χοντροεργολάβιο τύπου Μπόμπολα. Ετσι, δεν αντιμετώπισε ιδιαίτερο πρόβλημα με την Κομισιόν, μολονότι και ο δικός του νόμος είχε μπει στο στόχαστρο των τεχνοκρατών των Βρυξελλών. Ετσι, τώρα που η κυβέρνηση της ΝΔ, χάρη και στους αδεξίους πολιτικούς χειρισμούς των Παυλόπουλου-Καραμανλή, κατέγραψε μια παταγώδη ήττα, το ΠΑΣΟΚ βγαίνει και από πάνω και πιστώνεται ένα ανελπιστο πολιτικό όφελος.

Ποιο είναι το συμπέρασμα απ' αυτή την ιστορία; Οτι στη σημερινή εποχή οι αστικές κυβέρνησες χάνουν σιγά σιγά και τα τελευταία ψήφηματα σχετικής ανεξαρτησίας τους έναντι των κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων. Τί πήγε να κάνει ο Καραμανλής (και προηγούμενα ο Σημίτης); Να απαλλαγούν λίγο από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό των μιντιαρχών, βάζοντας κάποιους κανόνες στο παιχνίδι και διαπρωτώντας μια κάποια ανεξαρτησία. Εσπασαν τα μούτρα τους και αναγκάστηκαν να προσκυνήσουν.

